

କୁପୁସାମୀ

ବନାମ

ପ୍ରାଧିକୃତ ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ସହକାରୀ ଆୟୁକ୍ତ (ଭୂ-ସଂସ୍କାର)

ଜୁଲାଇ 23, 1996

[ଜେ. ଏସ୍. ବର୍ମା ଏବଂ କେ. ଭେଙ୍କଟସ୍ୱାମୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିସ୍ୱୟ]

ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମ, 1956:

ଧାରା 14 (1) — ଇଚ୍ଛାପତ୍ର — ମୃତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କର୍ତ୍ତା, ବୁଦ୍ଧ ପଦ୍ମୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଭୋଗ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛନ୍ତି — ଯଦି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଜଣକର ପୂର୍ବରୁ ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ, ତେବେ ଜୀବିତ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଭୋଗ କରିବେ — ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି, ଏହି ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ ଉଭୟ ବିଧବା ନିଜ ନିଜ ଅଂଶର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକ ହୋଇଥିଲେ — ସେମାନେ ସାଧାରଣ ମାଲିକ ଭାବରେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଲାଭ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯୁଗ୍ମ ମାଲିକ ଭାବରେ ନୁହେଁ — ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ତାଙ୍କ ଭାଗ ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମିଳିବ — ତାମିଲନାଡୁ ଭୂ-ସଂସ୍କାର (ଜମି ଉପରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ହ୍ରାସ) ଅଧିନିୟମ, 1970: ଧାରା 3 (33)

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଜ୍ଞା 'G' 1949 ମସିହାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ, ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ସେ 16.12.1948 ତାରିଖରେ ଏକ ପଞ୍ଜୀକୃତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଛାଡ଼ିଯାଇଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିଲା ଯେ: ସେଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧ ପଦ୍ମୀ ('W-1' ଏବଂ 'W-2') ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନକାଳ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ଭାଗରେ ଭୋଗଦଖଲ କରିବେ ଏବଂ ଯଦି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ପୂର୍ବରୁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ଜୀବିତ ଥିବା ଅନ୍ୟ ପଦ୍ମୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପତ୍ତି ଭୋଗଦଖଲ କରିବେ; ବୁଦ୍ଧ ପଦ୍ମୀ 'W-1' ଏବଂ 'W-2' କି ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, 'W-2'ଙ୍କ ଠାରୁ ଜନ୍ମିତ ଝିଅ 'K' ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଜ ଜୀବନକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୋଗଦଖଲ କରିବେ ଏବଂ 'K' କି ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ତାଙ୍କ ପିଲାମାନେ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକାନା ହକ ପାଇବେ ଏବଂ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଭୋଗଦଖଲ କରିବେ ।

'1967 ମସିହାରେ 'W-2' କି ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା । ତାମିଲନାଡୁ ଭୂ-ସଂସ୍କାର (ଜମି ଉପରେ ସର୍ବାଧିକ ସୀମା ହ୍ରାସ) ଅଧିନିୟମ, 1970 ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ, ଅନୁମାନ କରିଛନ୍ତି ଯେ 'W-2'ଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3(33) ଅନୁଯାୟୀ, ଜୀବିତ ଥିବା 'W-1' ସମଗ୍ର ଜମିର ଏକମାତ୍ର ମାଲିକ ହୋଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣର ଜମିକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ ଅଧିକ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀ, 'K' କି ପୁଅ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଆଗତ କରି ଏହି ଆଦେଶକୁ ଆପଣ କରିଥିଲେ, ଯାହାକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଛାନାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇଥିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ । ବ୍ୟତୀତ ହୋଇ, ଆବେଦନକାରୀ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, 1956 ମସିହାରେ ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବା ପରେ ଏବଂ ଏହାର ଧାରା 14(1) ଅନୁଯାୟୀ, 'G' କିର ବୁଦ୍ଧଜଣଯାକ ବିଧବା ପଦ୍ମୀଙ୍କୁ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ମିଳିଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ପାଇଥିଲେ, ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ବୁଦ୍ଧ ଭାଗରେ ବଣ୍ଟା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ

ଯେତେବେଳେ 1976 ମସିହାରେ ଦ୍ଵିତୀୟ ବିଧବା ପତ୍ନୀ 'W-2' କର ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଅବିଭକ୍ତ ଅଧା ଅଂଶ ସ୍ଵାଭାବିକ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ବିଧବା ପତ୍ନୀ 'W-1' କେବଳ ଅବିଭକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ବାକି ଅଧା ଅଂଶର ମାଲିକ ହୋଇ ରହିବେ, ତେଣୁ, ଏହି ହିସାବ ଅନୁସାରେ ପ୍ରଥମ ପତ୍ନୀ 'W-1' କ ପାଖରେ କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ରହିବ ନାହିଁ । ଉତ୍ତରଦାତା-ରାଜ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ମାମଲାର ତଥ୍ୟରେ, ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମ 14 (2) ଲାଗୁ ହେବ, ଧାରା 14 (1) ନୁହେଁ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ: 1. ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ସର୍ତ୍ତାବଳୀରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କର୍ତ୍ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ବିଧବାମାନେ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସମାନ ଭାଗରେ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଏହାର ଅଧିକାରୀ ହେବେ, ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସେମାନେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସାଧାରଣ ମାଲିକ ଭାବରେ ଅଧିକାର ପାଇବେ, ଯୁଗ୍ମ ମାଲିକ ଭାବରେ ନୁହେଁ । ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଆଇନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ, ଧାରା 14 (1) ଅନୁଯାୟୀ, ଅବିଭକ୍ତ ଅଧା ଅଂଶ ନିଜ ଦଫ୍ତରରେ ରଖିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଧବାଙ୍କର ସେହି ନିଜ ନିଜର ଭାଗ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶରେ ପରିଣତ ହେବ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କର୍ତ୍ତା ଛାଡିଯାଇଥିବା ଅବିଭକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେମାନେ ନିଜ ନିଜର ଅଧା ଭାଗର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକ ହେବେ । ତେଣୁ, 15.2.1970 ରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ, 'W-1' କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ଅଧିକାରରେ ନଥିଲେ; ତେଣୁ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମାଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ପତ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ବୋଲି ଅନୁମାନ କରି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମାକୁ ବଢ଼ାଇ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତଥ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 (2) ଏଠାରେ ଲାଗୁ ହେବା ଭଳି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ।

ଦେଖାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେଖାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 10310/1995

28.3.95 ତାରିଖରେ ତାମିଲନାଡୁ ଭୂ-ସଂସ୍କାର ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, ମାଡ୍ରାସଙ୍କ ଟି. ଆର. ପି. ସଂଖ୍ୟା 17/1994 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ଏସ୍. ଶିବସୁବ୍ରହ୍ମଣ୍ୟନ୍ ଏବଂ ଭି. ଜି. ପ୍ରଗସନ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଭି. କ୍ରୀଷ୍ଣମୂର୍ତ୍ତି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ ଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କେ. ଭେଙ୍କଟସ୍ଵାମୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା । ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ଵାରା ଏହି ଆବେଦନକୁ, 28 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1995 ମସିହାରେ, ତାମିଲନାଡୁ ଭୂ-ସଂସ୍କାର ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, ମାଡ୍ରାସଙ୍କ ଟି. ଆର. ପି. ସଂଖ୍ୟା 17/1994 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଗତ କରାଯାଇଛି ।

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସେଲ୍ଲାସ୍ତା ଗୌଣ୍ଡର, 1949 ମସିହାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ସେ ତାଙ୍କର ଦୁଇ ପତ୍ନୀ, ନଲ୍ଲାମ୍ମାଲ୍ ଓ ପେରିଆମ୍ମାଲ୍ ଏବଂ 6.2.1948 ତାରିଖରେ ହୋଇଥିବା ଏକ ପଞ୍ଚୀକୃତ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଛାଡି ଯାଇଥିଲେ । ଉକ୍ତ ସେଲ୍ଲାସ୍ତା ଗୌଣ୍ଡରଙ୍କର ପେରିଆମ୍ମାଲ୍ଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ଜାତ କୁସ୍ତାମ୍ମାଲ୍ ନାମକ ଜଣେ ଝିଅ ଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ଉକ୍ତ କୁସ୍ତାମ୍ମାଲ୍ଙ୍କ ପୁଅ । ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ, ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ବିଧବାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନକାଳ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ଭାଗରେ ଭୋଗ କରିବେ ଏବଂ ଯଦି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ଜଣେ

ପୂର୍ବରୁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ଜୀବିତ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସମଗ୍ର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଭୋଗ କରିବେ । ଏବଂ ଉଭୟଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ତାଙ୍କ ଝିଅ କୁସମ୍ଭାଲ୍ ନିଜ ଜୀବନକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୋଗ କରିବେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ କୁସମ୍ଭାଲ୍ଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନେ ଏହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଭୋଗ କରିବେ ।

ଉକ୍ତ ସେଲ୍ଲାସ୍ତା ଗୌଣ୍ଡରଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ପତ୍ନୀ ପେରିଆମ୍ମଲ୍, 1967 ମସିହାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । ତାମିଲନାଡୁ ଭୂ-ସଂସ୍କାର (ଜମି ଉପରେ ସର୍ବାଧିକ ସୀମା ହ୍ରାସ) ଅଧିନିୟମ, 1970 (ଏହା ପରେ "ଅଧିନିୟମ" ଭାବରେ ସୂଚିତ) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା 15.2.1970 ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ, କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ ଧରି ନେଇଥିଲେ ଯେ ପେରିଆମ୍ମଲ୍ଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ନେଲ୍ଲାମ୍ମଲ୍ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ସୂତ୍ରରେ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ପାଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ପତ୍ନୀ ନାଲ୍ଲାମ୍ମଲ୍ଙ୍କୁ ସୀମିତ ମାଲିକ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରି ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ମୂଳ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 (33) ଅନୁଯାୟୀ 'ମାଲିକ' ର ପରିସରଭୁକ୍ତ କରି, ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ଥିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ମୋଟ 91.78 1/2 ସାଧାରଣ ଏକର (ଯାହା 24.393 ମାନକ ଏକର ସହ ସମାନ) ଜମି ମଧ୍ୟରୁ 36.65 ସାଧାରଣ ଏକର (ଯାହା 9.163 ମାନକ ଏକର ସହ ସମାନ) ଜମିକୁ ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ଭାବେ ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ, ସମସ୍ତ ବୈଧାନିକ ପ୍ରତିକାର ଶେଷ କରିବା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 8824/1989 ଦାଖଲ କରି ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରକ୍ଷ ହୋଇଥିଲେ, ଯାହାକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ (ଏହା ପରେ "ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ" ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି) ଗଠନ ହେବା ପରେ ସେଠାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ତ୍ରିବ୍ୟୁନାଲରେ ଦୁଇଟି ଯୁକ୍ତି ଉଠାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଯୁକ୍ତି ଏହା ଥିଲା ଯେ, ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୀ ନେଲ୍ଲାମ୍ କେବଳ ଜଣେ ସୀମିତ ମାଲିକ ଥିଲେ ଏବଂ ମୃତ ସେଲ୍ଲାସ୍ତା ଗାଉଣ୍ଡରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହା ଧରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ କୁସମ୍ଭାଲ୍ଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହେବ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅଧିନିୟମର ପ୍ରାବଧାନଗୁଡ଼ିକ ଏଠାରେ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 (33) କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ଯାହା 'ମାଲିକ' ର ସଂଜ୍ଞାରେ 'ସୀମିତ ମାଲିକ' କୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ । ତ୍ରିବ୍ୟୁନାଲ ସମ୍ମୁଖରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକାନା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିବାଦ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇସାରିଛି, ତେଣୁ ଭୂ-ସଂସ୍କାର ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା ଯେ, 15.2.1970 ତାରିଖରେ ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ, ନେଲ୍ଲାମ୍ମଲ୍ଙ୍କର ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା ବିଚାରାଧୀନ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହିପରି ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଉପରେ ଚିହ୍ନଟ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, ଏହି ଆଇନ ଅଧୀନରେ ଘୋଷିତ ଅତିରିକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବଜାୟ ରଖିଥିଲେ । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ।

ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଶିବସୁବ୍ରହ୍ମଣ୍ୟନ୍ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମ 1956 ଲାଗୁ ହେବା ପରେ, ସେଲ୍ଲାସ୍ତା ଗାଉଣ୍ଡରଙ୍କ ଦୁଇ ବିଧବା ପତ୍ନୀ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଅନୁସାରେ ମିଳିଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକାନା ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ପାଇବେ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ସର୍ତ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ, ସେମାନେ କୌଣସି ଆଧିକାରିକ ଭାଗବଣ୍ଟା ବା ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ନକରି ସମାନ ଭାଗରେ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଯେତେବେଳେ 3.10.67 ରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପତ୍ନୀଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା, ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଥିବା ତାଙ୍କର ଅବିଭକ୍ତ ଅଧା ଅଂଶ ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ପତ୍ନୀ କେବଳ ଅବିଭକ୍ତ ଅଂଶର ଅନ୍ୟ ଅଧା ଭାଗର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବେ । ଏହିପରି ସ୍ଥିତିରେ, ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଉଛି ଯେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନେ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ

କରିବାରେ ଭୁଲ୍ କରିଛନ୍ତି ଯେପରିକି ନିଜ୍ଞାଲ୍ ଏବଂ ପେରିୟାଲ୍ ଯୁଗ୍ମ ମାଲିକ ଥିଲେ ଏବଂ ପେରିୟାଲ୍ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ନିଜ୍ଞାଲ୍ ଉତ୍ତରାଧିକାର ସୂତ୍ରରେ ସମଗ୍ର ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକାନା ସ୍ବତ୍ତ୍ୱ ପାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର, ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଯାହାକୁ ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14(1) ସହିତ ପାଠ କରାଯାଏ, ବିପରୀତ ଅଟେ ।

ତେବେ ଉତ୍ତରାଧିକାର ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଦ୍ବାନ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ କ୍ରୀଷ୍ଣମୂର୍ତ୍ତି କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଧାରା 14 (1) ନୁହେଁ, ଧାରା 14 (2) ଲାଗୁ ହେବ । ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ କେବଳ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ବାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ ସମର୍ଥନ କରେ, ଯଥା, ନାଲ୍ଲାମ୍ମଲ ଉତ୍ତରାଧିକାର ସୂତ୍ରରେ ସମଗ୍ର ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକାନା ସ୍ବତ୍ତ୍ୱ ହାସଲ କରିଛନ୍ତି ।

ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ, ଇଂରାଜୀରେ ଅନୁବାଦ ହୋଇ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଇଚ୍ଛାପତ୍ରର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଂଶକୁ ନିମ୍ନମତେ ପାଠକରାଯିବ:

"ବଂଶାନୁକ୍ରମିକ ଅଧିକାର ସୂତ୍ରରେ ମିଳିଥିବା ନିମ୍ନଲିଖିତ ସମ୍ପତ୍ତି, ମୋ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମୋର ଉଭୟ ପତ୍ନୀ ସଂଖ୍ୟା ୧ ଏବଂ ୨ କୁ ଯଥାକ୍ରମେ ସମାନ ଭାଗରେ ମିଳିବ, ସେମାନେ ଜୀବିତ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଭୋଗଦଖଲ କରି ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବେ, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବନ୍ଧକ ରଖିପାରିବେ ନାହିଁ, ବିକ୍ରି କରିପାରିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏହା ଉପରେ କୌଣସି ରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଆପଣମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ, ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ଜୀବିତ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବେ ଏବଂ ଏହାକୁ କୌଣସି ରଣ, ବନ୍ଧକ କିମ୍ବା ଆଇନଗତ ଦାୟିତ୍ୱରେ ନ ପକାଇ ଉପଭୋଗ କରିବେ; ଏବଂ ଯଦିଓ ଏହାକୁ ବନ୍ଧକ କିମ୍ବା ରଣଗ୍ରସ୍ତ କରାଯାଏ, ତେବେ ତାହା ବୈଧ ହେବ ନାହିଁ । ଉପରୋକ୍ତ 1 ଏବଂ 2 ନମ୍ବର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଜୀବନକାଳ ପରେ, ମୋର ଏକମାତ୍ର କନ୍ୟା କୁସ୍ଥାଥଲ୍ ଯିଏ କି ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟନ୍ତି, ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ ଏବଂ ନିଜ ଜୀବନକାଳ ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କୌଣସି ରଣ ନକରି କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତର ନକରି ଉପଭୋଗ କରିବେ ।"

ଉପରୋକ୍ତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କର୍ତ୍ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ବିଧବାମାନେ ସମାନ ଅଂଶରେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବେ, ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ସେମାନେ ସମ୍ପତ୍ତିର ସାଧାରଣ ମାଲିକ ଭାବରେ ମାଲିକାନା ସ୍ବତ୍ତ୍ୱ ପାଇଥିଲେ ଏବଂ ଯୁଗ୍ମ ମାଲିକ ଭାବରେ ନୁହେଁ । ଯଦି ସେମାନେ ସାଧାରଣ ମାଲିକ ଭାବରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି, ତେବେ ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବା ପରେ ଏବଂ ଏହାର ଧାରା 14(1) ଅନୁଯାୟୀ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଧବା ନିଜର ଅବିଭକ୍ତ ଅଧା ଅଂଶର ଦଖଲରେ ରହିଥିବାରୁ, ସେମାନଙ୍କର ସେହି ଅଂଶ ସୀମିତ ଅଧିକାରରୁ ବଦଳି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକାନାରେ ପରିଣତ ହେବ ଏବଂ ଏହାର ଅର୍ଥ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର କର୍ତ୍ତା ଛାଡିଯାଇଥିବା ଅବିଭକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେମାନେ ନିଜ ନିଜର ଅଧା ଅଂଶର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକ ହେବେ ।

ଉପରୋକ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ପେରିଆମ୍ମଲ୍ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ଜରିଆରେ ମିଳିଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର କେବଳ ଅଧା ଅଂଶ ପାଇଁ ନାଲ୍ଲାମ୍ମଲ୍ ହକଦାର ହେବେ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମା ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଭାବିଥିବା ସମୂହ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଯଦି ନାଲ୍ଲାମ୍ମଲ୍ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ କେବଳ ଅଧା ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଛନ୍ତି, ତେବେ 15.2.1970 ତାରିଖରେ, ଯାହା ବିବାଦରେ ନାହିଁ, ତାଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ଅଧିକ ଜମି ନଥିଲା, ତେଣୁ, ସେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୀମାଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ପତ୍ତି ରଖିଛନ୍ତି ବୋଲି ଯେଉଁ ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ଆଇନଗତ ଭାବେ ତିଷ୍ଠି ପାରିବ ନାହିଁ । ନିମ୍ନରେ,

ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିବା ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ, ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 (2) ଏଠାରେ ଲାଗୁ ହେବା ଭଳି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ।

ଏହି ବିଷୟକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ, ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ, ଏହାକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରାଗଲା । ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ନାହିଁ ।

ଆର୍. ପି.

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।